PAUL VAN LOON

Leopold / Amsterdam

Drieëndertigste herziene druk 2017
© 1994, 2017 Tekst: Paul van Loon
© 2017 Omslagillustratie en logo: Ien van Laanen
© 2017 Illustraties binnenwerk: Caren Limpens
Boekverzorging: Caren Limpens
© Auteursfoto: Tuffcat Media

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl
ISBN 978 90 258 7224 3 / NUR 282/283

FSC
www.fsc.org
MIX
Papier van
verantwoorde herkomst
FSC® C014496

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Meester van het kerkhof

Zo snel mogelijk verlaat groep zeven van basisschool De Tulp de bus. Even later lopen ze, elkaars hand vasthoudend over de weg, onder de volle maan. De Griezelbus blijft eenzaam achter in de berm met aan boord een dode weerwolf, een geraamte en negen voorwerpen die elk hun verhaal prijsgegeven hebben. Niemand kijkt nog om. Niemand heeft zin om te praten. Alleen Michiel heeft opeens zijn stem teruggevonden.

'Allemaal onzin,' zegt hij. 'Allemaal verzinsels. SCHRIJVERS LIEGEN ALTIJD.*' Die woorden blijft hij de hele weg herhalen. Ook als eindelijk de school in zicht komt, waar de ouders ongerust op hun kinderen staan te wachten. '*SCHRIJVERS LIEGEN ALTIJD.*'*

UIT: *De Griezelbus 1*

AUTOSLOPERIJ ROEST ZACHT
Open van 9.00 u. tot 17.00 u.
Bezoekers melden bij de receptie
Verboden toegang voor kinderen zonder begeleiding.
Dit terrein wordt na sluitingstijd bewaakt door honden.
Betreden op eigen risico.

TWAALF

‘Zouden we het nou wel doen, dadelijk krijgen wij die honden achter ons aan.’ André wijst naar de waarschuwende woorden op het bord, dat aan de ijzeren spijlen van de poort bevestigd is.

Eddy C. spuugt op de grond. ‘Jongen, dat bord stelt echt niks voor. Hassan en ik zijn hier al zo vaak geweest na sluitingstijd. Nog nooit een hond gezien, hè Has.’

‘Wat?’ Hassan haalt de dopjes uit zijn oren. Er schettert rockmuziek uit: ‘Knockin’ on heaven’s door’ van Guns N’ Roses.

‘Geen honden. Daar.’ Eddy C. wijst tussen de spijlen.

Hassan knikt en zet de muziek uit. Hij duwt de klep van zijn Chicago Bulls-cap omhoog. ‘Shit, allemaal bluf, joh. Geen kip, geen mens en ook geen hond.’ Hij kijkt André grijnzend aan. ‘Er ligt hoogstens misschien ergens een lijk in een auto, een of ander verkeersslachtoffer dat ze vergeten zijn eruit te halen.’

‘Pech voor dat lijk, ligt-ie op het verkeerde kerkhof,’ grinnikt Eddy C. ‘Voor lijken ben je toch niet bang, hè André? Die doen echt niets, die zijn alleen maar bleek en stijf en…’

‘Hé, C. Blijven jullie hier de hele tijd staan kletsen of gaan we erover?’ zegt Anke plotseling. Ze stapt naar voren en duwt Eddy C. opzij. ‘Help mij eens een handje, Hassan.’

Hassan gaat met zijn rug tegen de poort staan. ‘Oké, stap maar op.’ Anke zet haar voet in zijn handen en klimt tegen het hek op. André kijkt vol bewondering naar haar, als zij soepel als een kat langs de spijlen omhooggaat en even later met een zachte plof aan de andere kant neerkomt. ‘Makkie, jongens, nu jullie.’

André zucht hoorbaar. Die Anke durft ook alles: van de hoge duiken, op een brommer door de stad scheuren, spijbelen. Voetballen kan ze ook als de beste. Anke heeft altijd blauwe plekken. Geen enkel meisje is zoals zij. En bovendien is ze nog knap ook, denkt André. Als zij nu toch eens met hem...

‘Vooruit André, wat sta je naar Anke te staren. Ga je nou mee of durf je niet?’ Hij krijgt een duw in zijn rug van Eddy C. Hassan staat inmiddels al naast Anke aan de andere kant van de poort en Eddy C. klimt vlug als een aap omhoog.

Vooruit dan maar, denkt André. Hij gooit zijn rugzak over de poort en hijst zichzelf aan de spijlen op. Eigenlijk is dit niks voor hem: stiekem verboden terrein binnendringen om rond te snuffelen in autowrakken. Het idee is van Eddy C. Hij en Hassan zijn hier al vaker geweest. Slooprovers, noemen ze zichzelf. Zakken vol met schatten hebben ze ervandaan gesleept: kapotte autoradio’s, zekeringen, koplampen, aanstekers, parkeerschijven. Allemaal onbruikbare troep, volgens André. Hij is deze keer alleen maar meegegaan omdat Anke erbij is. Hij snapt trouwens niet wat zij eraan vindt. Kapotte autoradio’s zijn niet haar hobby en al die andere troep ook niet. Misschien vindt ze het spannend om ’s avonds over een verlaten autokerkhof te sluipen, denkt hij. Anke houdt nou eenmaal van uitdagingen.

André springt omlaag, landt op zijn voeten en rolt om. Als hij overeind krabbelt, reikt Anke hem zijn rugzak aan. 'Dank je,' mompelt hij en hij wordt een beetje rood. Gelukkig is het al aan het schemeren, dus ze heeft het vast niet gezien.

'Zware rugzak,' zegt ze. 'Wat zit daar allemaal in?'

André haalt zijn schouders op. 'Boeken voor mijn broer Michiel. De Kinderboekenweek is gisteren begonnen en hij had een paar boeken besteld bij De Boekenpier. Ik moest ze voor hem ophalen, omdat ik vandaag toch langs die zaak kwam.'

'Koopt hij zoveel, jouw broer?' zegt Anke. 'Ik vind lezen ook wel leuk, maar ik geef mijn geld liever aan iets anders uit. Aan muziek, bijvoorbeeld.'

'Ik ook,' zegt André haastig, blij dat Anke zomaar met hem praat. 'Maar Michiel is een echte leesfreak. Volgens mij is hij een beetje gestoord, want hij leest alleen maar griezelverhalen. En als hij zo'n boek uit heeft, zegt hij steeds: "Allemaal onzin. Schrijvers liegen altijd."'

Anke schiet in de lach. 'Waarom leest hij die dingen dan? Maffe broer heb jij, hoor. Lijk jij veel op hem?'

'Nee, helemaal niet,' zegt André. 'Ik houd niet van griezelverhalen. Daar krijg ik nachtmerries van.'

Ze lopen het zandpad vol kuilen en bobbels op, dat uitkomt bij het gebouw van de receptie en de enorme hal, die daarachter ligt. Het terrein strekt zich uit tot aan de horizon en is bezaaid met autowrakken, rechtop, half weggezakt in de modder, sommige op elkaar, op hun kant, of ondersteboven met de wielen in de lucht. Ergens midden op het terrein staat een hijskraan, reusachtig, als een brontosaurus in een prehistorisch landschap van schroot en oud ijzer.

'Oké,' zegt Eddy C., 'we doen 't volgende: we klimmen op die wagens en lopen over de daken naar het einde van het terrein.